

El robatori

Un relat de: [Maria Quintana](#)

La nit era fosca com una gola de llop. La Montserrat anava vestida de color negre de dalt a baix. Duia unes malles i una dessuadora ben arrapades al cos, i un passamuntanyes per on uns ulls nerviosos vigilaven el carrer. El seu barri dormia tranquil. Va saltar la tanca del jardí dels veïns i va caure damunt d'un grapat de fulles seques que van carrisquejar sorollosament.

Arrossegant-se per damunt de l'herba com una gata a punt de caçar un preuat ratolí, va arribar fins a la porta del darrera de la casa. Llavors, seguint fil per randa les instruccions que havia baixat d'internet, va esbotzar el pany.

Un cop dins, amb la llanterna del seu mòbil, la dona va anar il·luminant tots els racons de la cuina de la veïna. Tal com s'havia imaginat, era ben igual que la seva, encara que, molt més bruta i desordenada.

La Montserrat, amb les mans tremoloses i molt a poc a poc per a no despertar a ningú, va començar a obrir armaris i calaixos a l'atzar. Estaven molt desendreçats. No trobava el que havia vingut a robar i començava a neguitejar-se. Aleshores, es va adonar que darrera de la porta de la cuina hi havia penjat el davantal de la veïna. Va furgar dins les butxaques i per fi la va trobar: la petita llibreta de color verd on la dona anotava les seves receptes més preuades.

El cor de la Montserrat anava a cent per hora i les cames li feien figa. Va anar passant les pàgines de la llibreta una a una però no va ser fins cap al final que va trobar el que buscava. El secret més ben guardat de la seva veïna, aquell que mai havia volgut compartir amb ningú, aquell que feia que any rere any guanyés el concurs del barri.

Escrita amb una lletra rodona i polida, hi havia la llista dels ingredients i els passos necessaris per a l'elaboració de la millor salsa de calçots del món!